ရွှေသွေး ဂျာနယ်

အတွဲ-၄။ အမှတ်-၁။

၁၃၃၃ ခု၊ ပြာသိုလဆုတ် ၁ ရက် (၁-၁-၇၂)

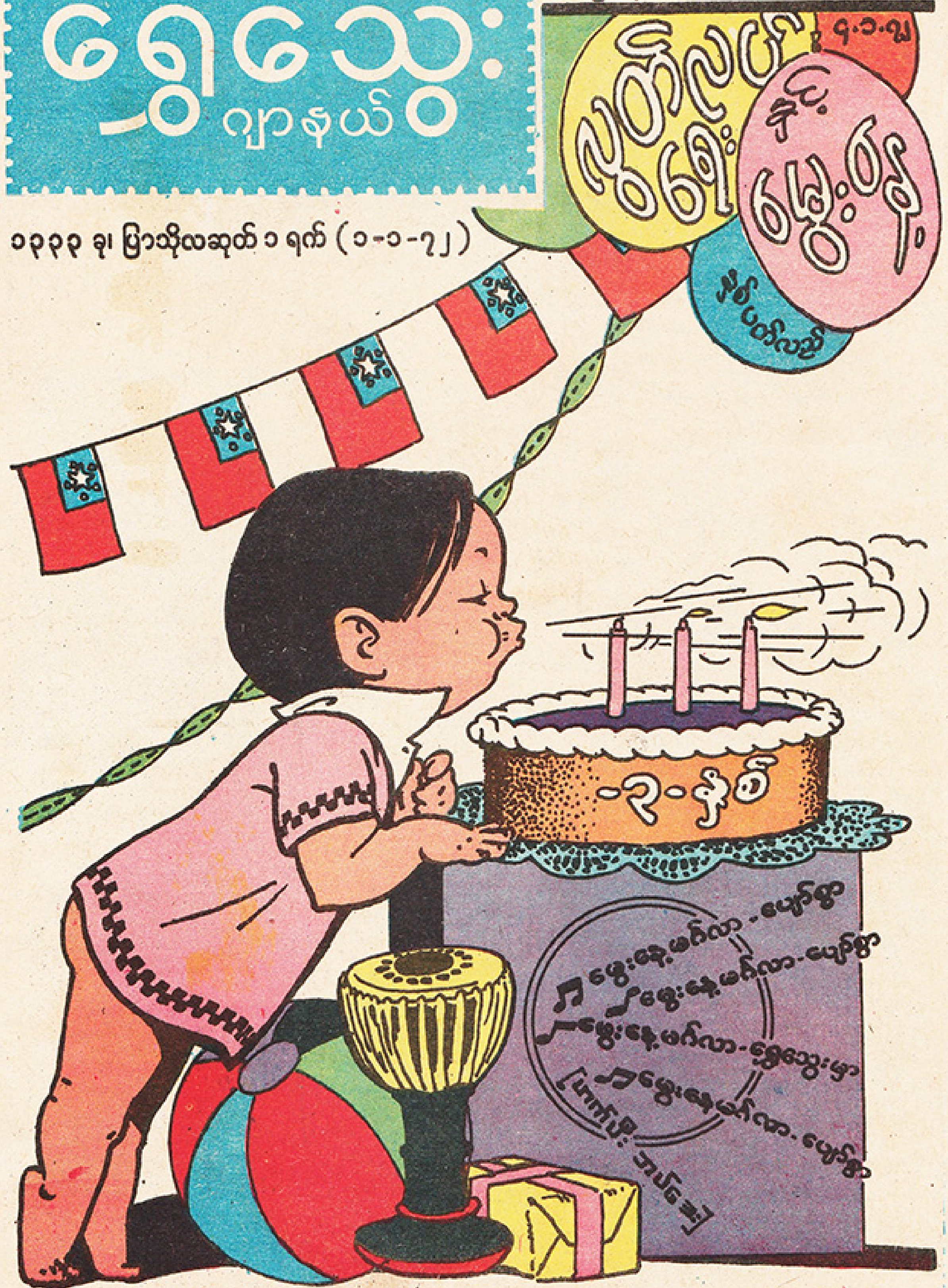

စနေနေ့တိုင်း ထုတ်ဝေသည်။

စည်းလုံးညီညာ

ပန်းချီ-ဦးဘကြည်
ဇာတ်လမ်း - အေးကျော် (အညာမြေ)

ဟေ့ - တပည့်တို့ ။ ဒီည - မြောက်ဖက်ခြမ်းက - သူကြီး အိမ်ကို တိုက်ကြမယ်။ ဒီတခါလဲ - အရင် တခါကလို - မှ - အုံး မှာဘဲ ။ ဒို့ပြေးရမယ့် အပေါက်က - ရွာတောင်ဖက်ခြမ်း ဘဲကွ ။ ဒါမှ - ဒို့ကို ဆက်မလိုက်ဘဲနေမှာ - --
ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး ၊ ကျနော်တို့ - အားလုံး သဘောပေါက်ပါတယ် ၊ တောင်ဖက်ခြမ်းနဲ့ မြောက်ဖက်ခြမ်း မတဲ့တါ - ကျနော်တို့ အတွက် တားပေါက်ဘဲ — ဟဲဟဲ -
မျှားမကြာမီ မြောက်ဖက်ခြမ်းမှ ရွာသားတယောက်သည် တောထဲသို့ ထင်းခွေသွားစဉ် ခါးပြ ဗိုလ် ပေသီးတို့ စည်းဝေး တိုင်ပင်နေသည်ကို ကြားရ၍....
မြို့ပေါ်ရှိ ပြည်သူ့ရဲစခန်းသို့ အပြေးကလေး သတင်းပို့ရန် သွားလေ၏။
မြို့နှင့် ခရီးအတော်ဝေး၍ ညနေစောင်းမှ ရောက်သွားရှာသည်။
ဒီမှာစောင့် ဖကြောက်နဲ့
ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တို့သည် ရွာတောင်ဖက်ခြမ်းသို့ ရောက်လာကြပြီး ရွာသားများကို —
စုရုံးကာ ရွာထွက်ပေါက်များ၌ ကိုယ်ဖျောက် ၍ နေကြစေသည်။
လိုက်ကြဟေ့
မလွတ်စေနဲ့
ခစ်ခစ်
ထိုအချိန်မှာပင် မြောက်ဖက်ခြမ်း၌ —

ပေသီးတို့သည် တောင်ဖက်ခြမ်းသို့ ရောက်လာပြီး ရွာပြင်ထွက်မည်အပြုတွင် –

ဝိုင်းဖမ်းပြီး စစ်ဆေးကြည့်ရှုရာ –

ထို့နောက် ရဲအရာရှိက တောင်ဖက်ခြမ်းနှင့် မြောက်ဖက်ခြမ်းမှ ရွာသားများကို စုစေပြီး –

ထိုနေ့မှစ၍ ရွာသားတို့သည် တစုတပေါင်းတည်း ညီညွတ်လျက် ပျော်ရွှင်စွာနေကြလေကုန်၏။

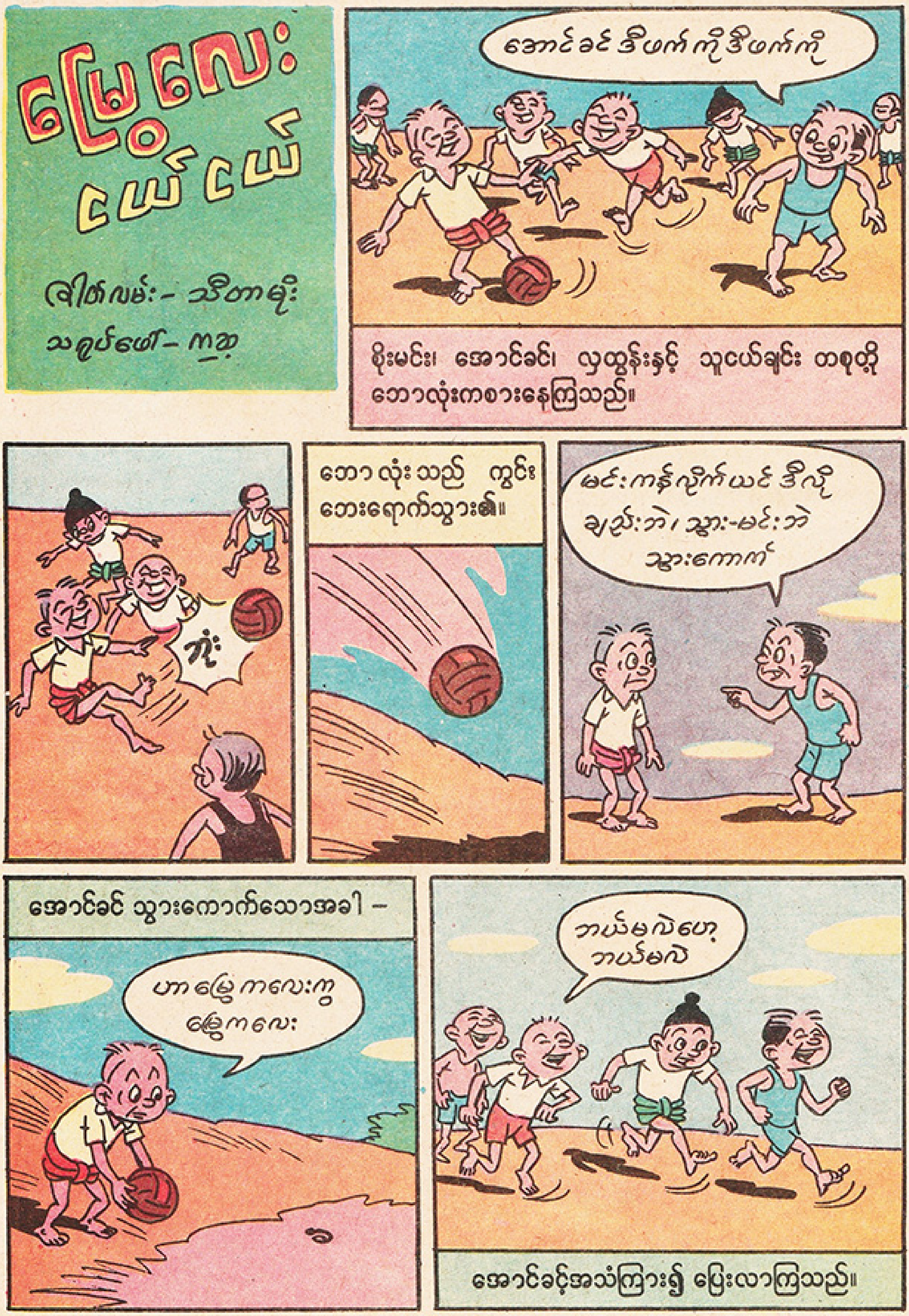
မြွေလေး ငယ်ငယ်
ဇါတ်လမ်း- သိတာရိုး
သရုပ်ဖော်- ကဆု
အောင်ခင် ဒီဖက်ကို ဒီဖက်ကို
စိုးမင်း၊ အောင်ခင်၊ လှထွန်းနှင့် သူငယ်ချင်း တစုတို့ ဘောလုံးကစားနေကြသည်။
ဘုံး
ဘောလုံးသည် ကွင်းဝေးရောက်သွား၏။
မင်းကန်လိုက်ယင် ဒီလို ချည်းဘဲ၊ သွား-မင်းဘဲ သွားကောက်
အောင်ခင် သွားကောက်သောအခါ –
ဟာ မြွေကလေးကွ မြွေကလေး
ဘယ်မလဲဟေ့ ဘယ်မလဲ
အောင်ခင့်အသံကြား၍ ပြေးလာကြသည်။

အဲဒါမြွေပွေးကွ
မြွေပေါက်ကွ
အလကား၊ ရေမြွေလေးပါ
နေကြအုံး၊ နေကြအုံး
ငါ ခုတ်သွားကြအုံးမယ်
ချပေးကွ
ချပေး
သေအောင်
ထုကွ
သေပါပြီ
ကွ
မင်း ခုတ်တောင်
မလိုတော့ဘူး
စိုးမင်းပြန်ရောက်သောအခါ မြွေကလေးမှာ
ငြိမ်သက်နေလေပြီ။
ဒါဖြင့်အတော်ဘဲ၊လမ်းထဲက
ချာတိတ်တွေကို ဒါနဲ့နောက်
ရမယ်၊ဟေ-ဟေ့
စိုးမင်းသည် မြွေကလေးကိုကောက်
၍ထည့်ထားလိုက်၏။
လာဟေ့၊ကန်ကြ
မယ်ဟေ့
ဘုန်း
အေး‌ဟေး-ဟေး
ထို့နောက် သူတို့ဘောလုံးကို ပြန်ပြီး ကစားကြ၏။

ခဏကြာသော်
အမယ်လေးဗျ
စိုးမင်း လဲကျသွားလေ၏။
ကြက်တက်တာ ဖြစ်မယ်
အမောဆို့တာ ပါကွ
အောင်ခင်က လူကြီးများကို ပြေးခေါ်သည်။
စိုးမင်းမိဘများလည်း ဘာဖြစ်မှန်းမသိ၍ –
သား၊ သား လူလေး
ဆေးရုံမြန်မြန်ပို့မှ ဖြစ်မယ် ခင်ဗျာ
ဆေးရုံရောက်သော် ဆရာဝန်က စမ်းသပ်ရန် ခွင်ကျယ်ကို လှန်လိုက်သောအခါ –
ဟိုက်
ဟာ၊ မြွေပွေး မြွေပွေး
ဆရာဝန်က မြွေဆိပ်ဖြေဆေးကို အချိန်မီထိုး ပေးလိုက်ရလေသည်။
ကဲ၊ စိုးရိမ်စရာ မရှိတော့ပါဘူး
ကျေးဇူးတင် လိုက်တာဆရာ
မင်းကလဲ ဘောင်းဘီထဲရောက်တဲ့ သတ္တဝါနဲ့ ဘယ်တော့မှ မဆော့ရဘူးကွယ်
ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျာ

ဆာဖရန်စစ်ဒရိတ်

ဖရန်စစ်ဒရိတ်သည် အင်္ဂလန်ပြည် ဒက်ဗွန်ရှိုင်ယာနယ်သားဖြစ်၏။ သူသည် တောင့်တင်း ကြံ့ခိုင်၍ ထက်မြက်ဖျတ်လတ်သူဖြစ်ပြီး ငယ်စဉ်ကပင်လျှင် စွန့်စားသွားလာရန် ဝါသနာပြင်းထန်ခဲ့သူ ဖြစ်ပေသည်။ သူ ၁၇ နှစ်သားအရွယ်က အစ်ကို ဝမ်းကွဲတော်သူ ဂျွန်ဟောကင်းနှင့်အတူ ပင်လယ်ခရီး ထွက်ခဲ့လေသည်။ ဟောကင်း၏ဖခင်သည် ကျွန်ကုန်သည်တဦးဖြစ်ပြီး အာဖရိကတိုက်သား ငွေဝယ်ကျွန်များကို အနောက်အိန္ဒိယကျွန်းစုသို့ ပို့ဆောင်၍ အနောက်အိန္ဒိယနှင့် အင်္ဂလန် ကုန်ကူးသန်းနေသူဖြစ်၏။

စူးစမ်းရှာဖွေသူများ မုံရွာဝင်းဖေ ကျော်ကျော်

ထိုသို့ကူးသန်းသွားလာရာတွင်တခါတရံစပိန်သင်္ဘောများနှင့်တွေ့ဆုံကာတိုက်ခိုက်ကြရသည်။

ဖရန်စစ်ဒရိတ်သည် ပင်လယ်တွင်းတွင် ဆယ်နှစ်ခန့် ကျင်လည်နေခဲ့၏။ တနေ့တွင်သူသည် ပနားမားကျွန်းဆက်သို့ ရောက်ရှိသွားပြီး ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာကို တွေ့မြင်ကာ ဖြတ်သန်း သွားလာလိုစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

အင်္ဂလန်သို့ ပြန်ရောက်လာသောအခါ အယ်လစ်ဇဗက် ဘုရင်မထံမှ အကူအညီရရှိသဖြင့် ဖရန်စစ်ဒရိတ်သည် သူ၏အကြံအစည်ကို အကောင်အထည် ဖော်နိုင်ခဲ့ပေသည်။ ၁၅၇၇ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလ ၁၃ ရက်နေ့တွင် သူသည် လူ ၆၀ နှင့် အတူ သင်္ဘောငါးစင်းဖြင့် ရွက်လွှင့်ခဲ့၏။

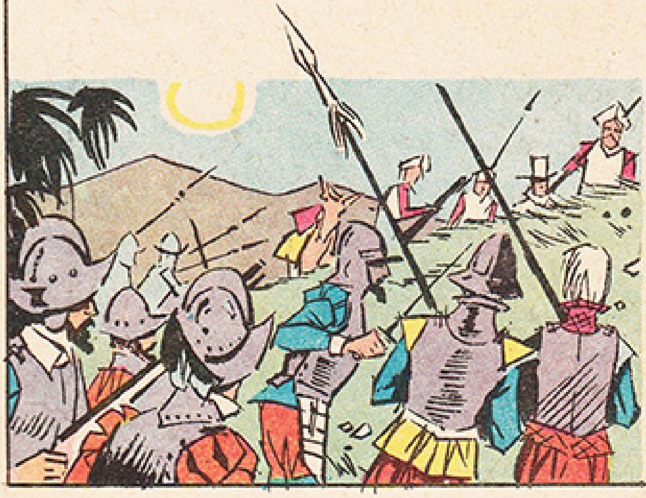

ပဌမဦးစွာ ဖရန်စစ်ဒရိတ်သည် တောင်အရပ်သို့ ဦးတည် ရွက်လွှင့်ခဲ့ပြီး

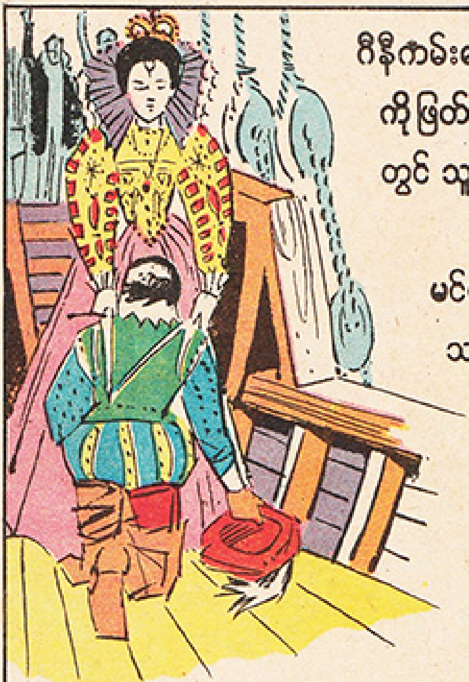

ဂိနီကမ်းခြေသို့ရောက်ရှိခဲ့သည်။ ထိုမှတဆင့်အတ္တလန္တိတ်သမုဒ္ဒရာကို ဖြတ်ကာ တောင်အမေရိကတိုက်သို့ခရီးဆက်ခဲ့၏။ လမ်းခရီးတွင် သူသည်သင်္ဘောနှစ်စင်းကို စွန့်ပစ်ခဲ့ရသည်။

၁၅၇၈ ခုနှစ် ဩဂုတ်လ ၂၀ ရက်နေ့တွင် ရွှေသမင်မ၊ မယ်ရီဂိုးနှင့် အယ်လစ်ဇဗက်အမည်ရှိ ဖရန်စစ်ဒရိတ်၏ သင်္ဘော သုံးစင်းသည် မဂျယ်လန် ရေလက်ကြား အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်မိကြ၏။ ပြင်းထန်သော မုန်တိုင်းဒဏ်ကိုလည်း ခံကြရသည်။ ပစိဖိတ်ခရီးလမ်းကို ရှာဖွေနေစဉ်အတွင်း မယ်ရီဂိုးသင်္ဘော နစ်မြုပ်သွားပြီး အယ်လစ်ဇဗက်မှာ အင်္ဂလန်သို့ ပြန်သွားရ လေသည်။ သို့သော် ဖရန်စစ်ဒရိတ်သည် စိတ်မပျက်ဘဲ ဆက်လက်ရွက်လွှင့်ခဲ့ရာ တလမျှကြာ သော် ပစိဖိတ် ခရီးလမ်းကို တွေ့ရှိတော့၏။

ထို့နောက် ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာကို ဖြတ်၍ အရှေ့ အိန္ဒိယ ကျွန်းများဆီသို့ ရွက်လွှင့်ခဲ့သည်။ ကမ်းခြေကို လုံးဝ မမြင်ရဘဲ ၆၈ ရက်ကြာမျှခရီးနှင်ပြီးနောက် ၁၅၇၉ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလတွင် မိုလပ်ကားကျွန်းစုသို့ ရောက်ရှိလေသည်။ ထိုမှတဖန် အိန္ဒိယ သမုဒ္ဒရာကိုဖြတ်ကာ ဂွတ်ဟုပ်အငူသို့ ရောက်ရှိလေသည်။

၁၅၈၀ ပြည့်နှစ် နိုဝင်ဘာလ ၃ ရက်နေ့တွင် ဖရန်စစ်ဒရိတ်သည် အင်္ဂလန်သို့ ချောမောစွာ ပြန်လည်ရောက်ရှိ၏။ အယ်လစ်ဇဗက် ဘုရင်မသည် "ရွှေသမင်မ" သင်္ဘော ပေါ်သို့ ကိုယ်တိုင် လာရောက် ပြီးလျှင် ဖရန်စစ်ဒရိတ်အား "ဆာ" ဘွဲ့ဖြင့် ချီးကျူးဂုဏ်ပြုလေသည်။

ဆာဖရန် စစ်ဒရိတ်သည် အမေရိကတိုက်သို့လည်း အကြိမ်များစွာ သွားရောက် ခဲ့ပြီး ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးလမ်းစကိုဖော်ပေးခဲ့ လေသည်။ ၁၅၉၆ ခုနှစ်တွင် အနောက်အိန္ဒိယကျွန်းစုသို့သင်္ဘောဖြင့်အသွား လမ်းခရီး၌ ဆာဖရန်စစ်ဒရိတ်မှာ ဝမ်းရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်သွားတော့သည်။

ဆာဖရန်စစ်ဒရိတ် အမြတ်တနိုးထားသော စည်တိုကို သင်္ဘောသားများက အင်္ဂလန်သို့ယူဆောင်လာကြပြီးပြတိုက်တွင် ပြသထား၏။ အင်္ဂလန်ပြည်တွင် ဘေးအန္တရာယ် တစုံတရာပေါ်ပေါက်သောအခါ ထိုစည်တိုသည် အလိုအလျောက်မြည်သည်ဟူ၍ အင်္ဂလိပ်ရိုးရာ ပုံပြင်များတွင် ရေးသားထားပေသည်။

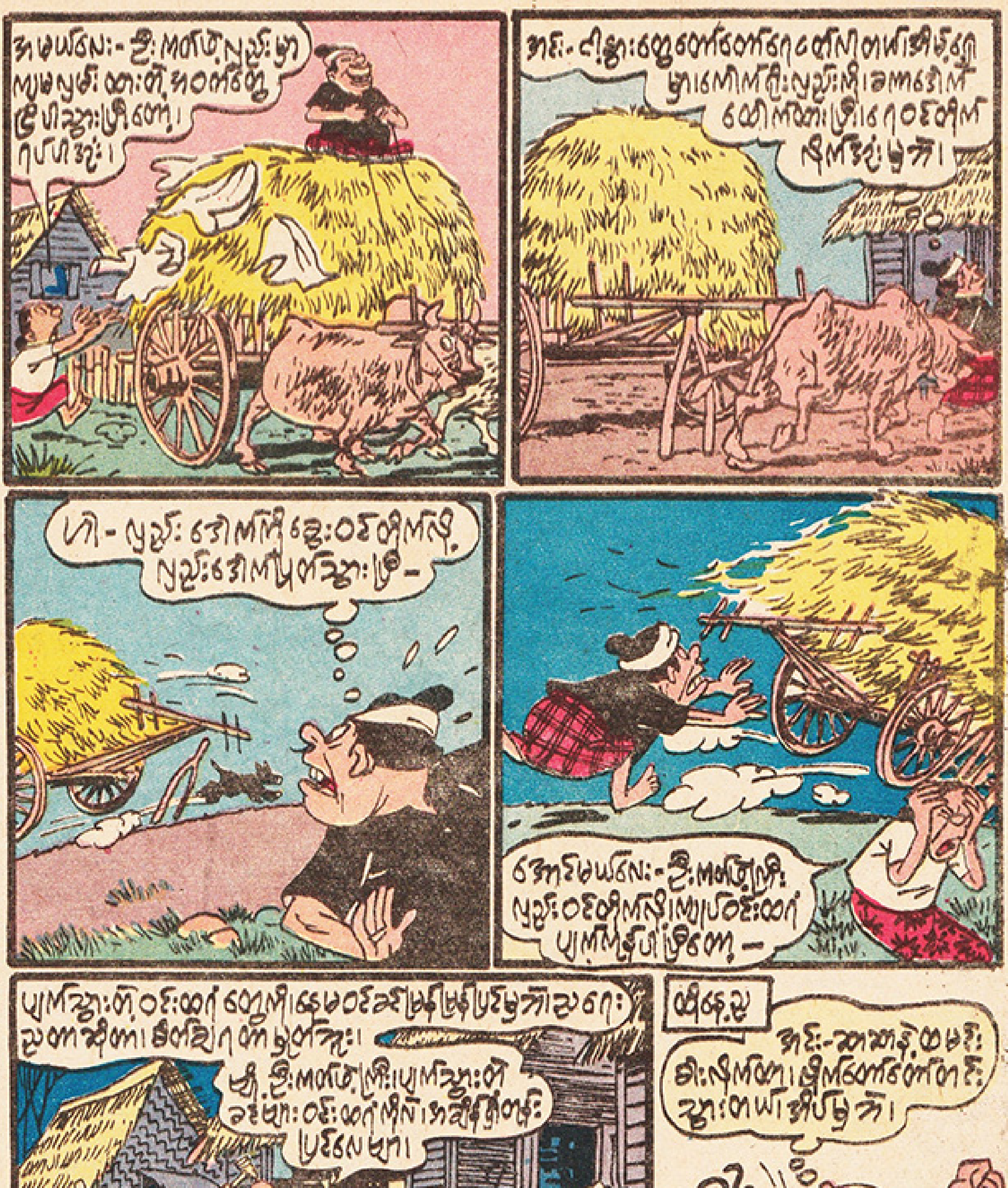
ဝါး

ထိုအချိန်တွင် ရွာထဲသို့ ဝံပုလွေ တကောင်ဝင်လာ၏။
သောကြောင့် မည်သည့်အိမ်မှ ဝံပုလွေ မဝင်နိုင်ချေ။
အင်း- ဒီအိမ်မှာ ဝင်းထရံ ပျက်နေတယ်။ ဒီအိမ်က ကြက်တွေ ဝင်ဆွဲမှကွာ။
အလို- ငါ့ခြံထဲက ကြက်တွေ အော်ညံချည်လား။ ဘာများ ဖြစ်လို့ပါလိမ့်။
ဟာ- ငါ့ကြက်တွေ ဝံပုလွေဝင်ဆွဲလို့ ကုန်ပါပြီကောလား။ ဒါငါ့အပြစ်ပဲကွ၊ ငါဝင်းထရံကို အချိန်မီ ပြင်ဆင် မပြင်မိလို့။ ငါ့ကြက်တွေ ဆုံးရတော့ကွာ။
အလို- ကိုကလတ်ကြီး ညကြီးမင်းကြီး ဘာထုပြင်နေတာလဲဗျာ။
ဒုန်း ဒုန်း
ပြီး

ကျွန်းဟူသည်မှာ အဘယ်နည်း

ရေပတ်လည် ဝိုင်းရံလျက်ရှိသော ကျွန်းတကျွန်းကိုကြည့်ပါ။ ရေပြင်ပေါ်တွင် ပေါလော ပေါ်နေသည်ဟု ထင်မှတ်ရမည်။ သို့သော် ယင်းကျွန်းပေါ်သို့ သွားရောက်တူးကြည့်ပါက အောက်ခြေသို့ မရောက် နိုင်ကြောင်းကို တွေ့ရပေမည်။

အမှန်မှု ကျွန်းများသည် ရေပြင်အဖုံးလွှမ်းခံနေရသော တောင်များပင် ဖြစ်သည်။ တောင်ထိပ်များ ရေပေါ်တွင် ပေါ်နေခြင်းမျှသာ ဖြစ်သည်။ ရေအောက်တွင် လုံးလုံးမြုပ်နေသော တောင်များလည်း ရှိသေးသည်။ အချို့ကျွန်းများမှာ ရေတက်လျှင် မြုပ်သွားပြီး ရေကျမှ ပြန်ပေါ်လာတတ်ပေသည်။ မည်သို့ဆိုစေ ကျွန်းများ အားလုံးသည် ကမ္ဘာ့ မြေမျက်နှာပြင်၏ တစိတ်တဒေသပင် ဖြစ်လေသည်။

ကြယ်ဖြူ

ဝါ၊ နီ၊ ပြာ ဆေးရောင်ခြယ်ပါ။

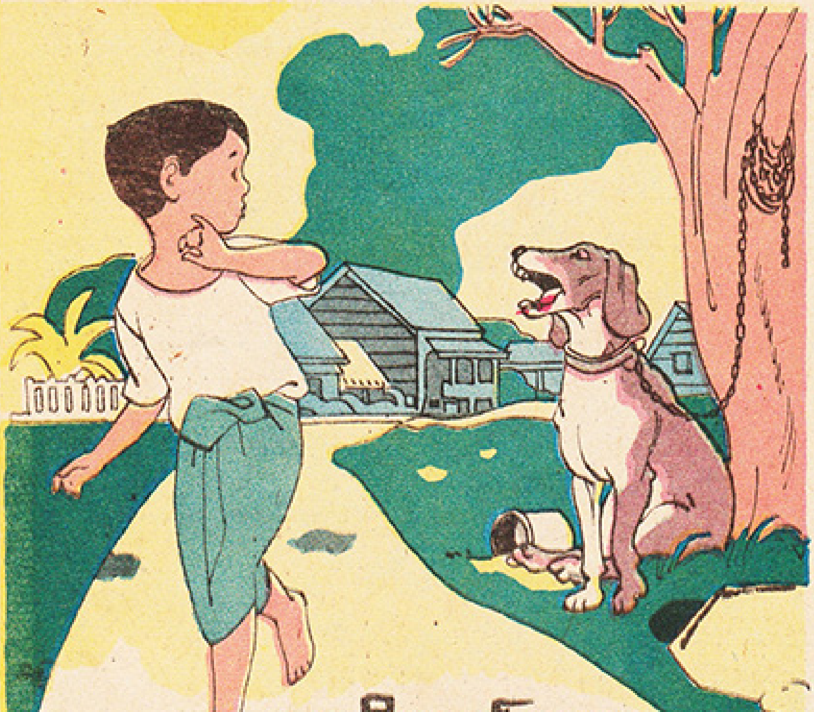

အကျိုးဆောင် ကဓလေး

မြဝတ်ဓွေ

စာမေးပွဲများ စစ်ပြီး၍ နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်သော အခါ မောင်သောင်းဦးသည် သူ၏ အဖိုး အဖွားများ ရှိရာ ဒေးဒရဲမြို့သို့ အလည်သွားလေသည်။ ဒေးဒရဲမြို့ကား တိုးမြစ်၏ ကမ်းနဖူးတွင်ရှိ၍ စိမ်းလန်းစိုပြည်သော သစ်ပင်ပန်းပင်တို့ဖြင့် သာသာ ယာယာရှိ၏။ ထို့ကြောင့် မောင်သောင်းဦးသည် ဒေးဒရဲမြို့ရှိ သူ၏ အဖွားအိမ်တွင် ပျော်ရွှင်စွာနေ၏။

တနေ့တွင် သူတို့အိမ်အနီး၌ လူတွေဆူညံစွာ အော်ဟစ်ပြောဆိုနေသံ ကြားသဖြင့် မောင်သောင်းဦးသည် ကစားနေရာမှ ပြေးသွား၏။

သူ၏ ဦးလေးသံလုံး အရွယ်ခန့်ရှိသော လူငယ်တယောက်ကို လူအများက ဝိုင်းဝန်း ချုပ်နှောင်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

"ခွေးရူးပြန်တာပါ"

"ဟုတ်ကဲ့လား၊ လူပြုစားတာများလား"

လူကြီးတွေ၏ ဝေဖန်ပြောဆိုသံကို ကြားရ၏။ ချုပ်နှောင်ထားခြင်း ခံရသော လူငယ်၏ ပါးစပ်မှလည်း အမြှုပ်ဧတွေ ထွက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

"ဟုတ်ပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ တလကျော်လောက်က ကျုပ်သားလေး ခွေး အကိုက်ခံရပါတယ်။ ခွေးရူးပြန်တာ ဖြစ်မှာဘဲရှင်၊ ဟီး....ဟီး...."

မိန်းမကြီးတဦးသည် ပြောပြောဆိုဆို ငိုနေ၏။ ထိုအခိုက် မောင်သောင်းဦး၏ အဖွားလိုက်လာကာ လက်ကိုဆွဲ၍ ခေါ်သွားလေသည်။

"ခွေးရူးပြန်နေတဲ့လူ အကိုက်ခံရယင် သူ့တံတွေးထဲက ရောဂါပိုးတွေ ကူးစက်ပြီး အကိုက်ခံရတဲ့လူပါ ခွေးရူးပြန်ရောက်ခဲ့ လူကလေးရဲ့။ ဒါကြောင့် သူ့အနား မသွားကြရဘူး။ ဝေးဝေးကနေရမယ်"

အဖွားလုပ်သူက မောင်သောင်းဦးအား ပြော၏။

"သူ့ကို ဆေးရုံမပို့ဘူးလား ဖွားဖွား"

"ဆေးရုံပို့ပေမဲ့ နောက်ကျပြီကွဲ့။ ဒီရောဂါမျိုးက မဖြစ်ခင်သာ ကြိုတင် ကာကွယ်လို့ရတာ။ ဖြစ်ပြီဆိုယင် ကုလို့မလွယ်တော့ဘူး။ ဒီသူငယ်ဟာ အသက်ရှင်ရေး မလွယ်တော့ပါဘူးကွယ်"

အဖွားက စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ပြော၏။ မောင်သောင်းဦးသည် တွေး၍ စဉ်းစားပြီးနောက် ဤသို့မေး၏။

"ဒီရောဂါကို ဘယ်လိုကြိုတင်ကာကွယ်ရမလဲ ဖွားဖွား"

"တကယ်လို့ ခွေးကိုက်ခံရယင် ကိုက်တဲ့ခွေးဟာ ၁၀ ရက်အတွင်း ရူးမရူး စောင့်ကြည့်ရတယ်။ ခွေးရူးသွားတာကို တွေ့ရယင် ခွေးရူးရောဂါကု ဆေးရုံကို အမြန်ဆုံး သွားရမယ်။ ဆေးရုံက ခွေးရူးရောဂါ မပြန့်ပွားအောင် ဆေးထိုး ကုသပေးလိမ့်မယ်။ အဲဒီလို ဆေးထိုးမှ စိတ်ချရတယ်။ ပေါ့ပေါ့ ဆဆ

နေလိုက်ယင်တော့ စောစောက လူကလေးတွေတွဲသူငယ်လို ဒုက္ခရောက်မှာဘဲ”

မောင်သောင်းဦးသည် အဖွား ပြောစကားများကို သေချာစွာ မှတ်သားထားလေ၏။ ကျောင်းများ ဖွင့်ချိန်နီးသောအခါ မောင်သောင်းဦးသည် ရန်ကုန်သို့ ပြန်ခဲ့လေသည်။

တနေ့တွင် သူတို့အိမ်ဘေးမှ ပဲပြုတ်သည် ဒေါ်အေးကြီး ပဲရောင်းသွားစဉ် ခွေးကိုက်ခံရသည်ဟု မောင်သောင်းဦး ကြားရ၏။

“ဘယ်ကခွေး ကိုက်တာလဲ ဒေါ်ကြီး”

မောင်သောင်းဦးက သွားမေး၏။

“လမ်းထိပ်ခြံကြီးနဲ့ အိမ်ကခွေးပေါ့”

“ပေါ့ပေါ့မနေနဲ့ ဒေါ်ကြီး၊ ခွေးရူးလား ခွေးကောင်းလား စောင့်ကြည့်အုံးနော်”

မောင်သောင်းဦးက လူကြီးလုပ် သတိပေးသည်။

“စောင့် မကြည့်နိုင်ပါဘူးကွယ်....။ စားဘို့သောက်ဘို့ ဈေးရောင်းရတာနဲ့ မအားပါဘူး”

ဒေါ်အေးကြီးသည် ခွေးကိုက်သော ဒဏ်ရာကလည်း မကြီးလှသဖြင့် ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် နေဟန်တူ၏။ သို့သော် မောင်သောင်းဦးသည် သတိထားကာ ခြံကြီးနှင့်အိမ်သို့ နေ့စဉ်သွားကြည့်၏။

ကြောက်စရာကောင်းသော ခွေးကြီးသည် ပါးစပ်ကြီးဖြဲကာ ခြံထဲ၌ လျှောက်နေသည်ကို တွေ့နေရသည်။ ၁၀ ရက်ခန့်ကြာသော အခါ ထိုခွေးကြီးကို သစ်ပင်တွင် သံကြိုးဖြင့် ချည်ခတ် ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ခွေးကြီးပါးစပ်မှလည်းသွားရည်များကျကာ မျက်လုံးကြီးများ ပြူးကြောင်နေသည်ကို မောင်သောင်းဦးသည် အံ့ဩစွာ တွေ့ရလေသည်။

သူသည် အိမ်သို့ပြန်ပြေးလာကာ သူတွေ့မြင်ခဲ့ရပုံကို သူ့အမေနှင့် ဒေါ်အေးကြီးကို အမြန်ပြောပြ၏။မောင်သောင်းဦးအမေသည် ဒေါ်အေးကြီးအား ခွေးရူးရောဂါကု ဆေးရုံသို့ ချက်ချင်း ခေါ်ဆောင် သွားလေသည်။

“ဆရာဝန်က ပြောတယ်၊ အချိန်မီ ရောက်လာတာဘဲတဲ့။ နောက်တပတ် နှစ်ပတ်ကြာယင် ကုသဘို့ မလွယ်တော့ဘူးတဲ့။ ခုတော့ ဆေး ၁၄ ရက် ထိုးပြီးယင် စိတ်ချရပါပြီတဲ့။ ငါ့မြေးကလေး ကျေးဇူး ကြီး ပါ ဘိကွယ်....”

ဆေးရုံမှ ပြန် လာ သော ဒေါ် အေး ကြီး သည် မောင်သောင်းဦးအား ပွေ့ဖက်နမ်းရှုပ်ရင်း ပြောနေလေ၏။

လွတ်လပ်ရေးနေ့

ထောင့်ကိုးရာ လေးဆယ့်ရှစ်၊
ထွန်းသစ်ခဲ့ ဗိုလ်ပြည်စွင်။

ဇန်နဝါ (၄)ရက်နေ့၊
လန်းပေ့ဂုဏ်အင်။

လေးနာရီတွင်၊
မိနစ်လျှင် နှစ်ဆယ်စွန်း။

လွတ်လပ်ချိန် သက္ကရာဇ်ကို၊
ထိုးရစ်မော်ကွန်း။

ထိုးရစ်တဲ့ မော်ကွန်းတိုင်၊
ကြိုးနိုင်မှုခိုင်။

လက်ချင်းရယ်ဆိုင်၊
ပြိုင်ပြိုင်ပါမှ။

စိတ်ချင်းရယ်ခိုင်၊
မြိုင်မြိုင်ပါမှ။

သည်မှတ်တိုင် ကမ္ဘာတရိုးမှာ၊
တိုးမြင့်ဂုဏ်ကြွ။ ။

စန္ဒာမြင့်

R. 517

တိုက်ပန်း

နွယ်ပန်းပင်ဖြစ်သော တိုက်ပန်းသည် ယခုအခါ ခေတ်တိမ်နေရှာသည်။ ခေတ်စားခဲ့သော အချိန်က မြို့ကြီး ပြကြီး များရှိ နေအိမ် တိုက်တာ အဆောက်အအုံများ၏ ဆင်ဝင်ဆောင်များ၊ ပန်းခြင်များတွင် ထည်ထည်ဝင့်ဝင့် ရှိခဲ့ဘူးလေသည်။ ယခုအခါတွင်မူ အချို့ခြံစည်းရိုးများတွင် အလေ့ ပင် ကဲ့သို့ ဖရိုဖရဲ ပေါက်ရောက်နေရရှာလေ

စင်စစ် တိုက်ပန်းပွင့်ကလေး ဖူးပွင့်ပုံသည် လှပ ယဥ်ကျေးသည်။ အပွင့်များ သေးငယ်၍ ပွင့်တံတလျှောက် ကြီးစဥ်ငယ်လိုက် အစီအရီ ထွက်သဖြင့် အရင်းကြီး၍ အဖျားရှူးသော ပန်းခက်ကလေးများ ဖြစ်သည်။ အလယ်တွင် အဝါ ရောင် ဝတ်ဆံပါသော အပွင့်များသည် ပွင့်အာနေသည့်အခါ ကလေးများသဖွယ် ဖြစ်သည်။ ပန်းခိုင်အနွယ်တခုတွင် ပန်းခက်ကလေး အတော်များများပါသည်။ ပန်းခက်များ၏ထိပ်တွင် သုံးခွ၍ ထွက်သော နွယ်နှာမောင်းကလေးများရှိ၍ ယင်းတို့အားဖြင့် ပန်းခိုင်နွယ်သည် အခြားအရာများကို မှီတွယ်လေသည်။ တိုက်ပန်းမှာ အဖြူ၊ ပန်းနုနှင့် ပန်းရင့်ရောင်ရှိသည်။ အနီရင့်ရောင် တိုက်ပန်းမျိုး ရှိခဲ့သော်လည်း အလွန်ရှားပါးလေသည်။

ခိုင်ပန်းစုံ

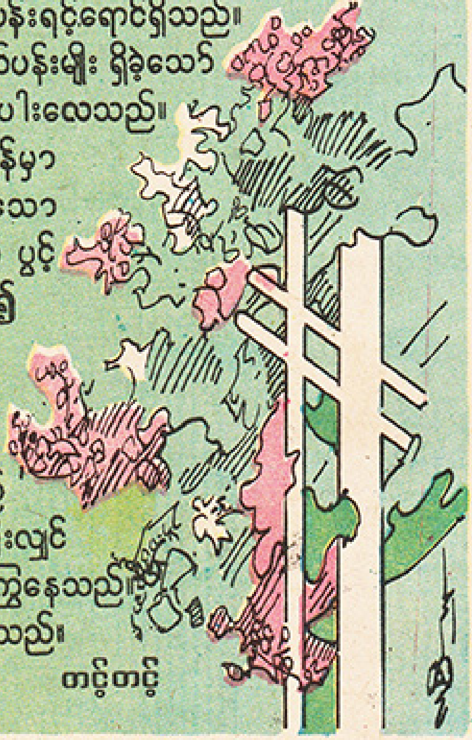

မြန်မာနိုင်ငံတွင် တိုက်ပန်း များများ ပွင့်ချိန်မှာ ဆောင်းရာသီ ဖြစ်သည်။ ဇာတိ ဒေသ ဖြစ်သော တောင် အမေရိကတိုက်တွင်မူ တနှစ် နှစ်ကြိမ် ပွင့်သည်။ ဆောင်းရာသီတွင် အများဆုံး၊ အကြာဆုံး ပွင့်၍ မိုးအခါတွင် အနည်းအကျဥ်း ပွင့်သေးသည်။

တိုက်ပန်းသည် နှစ်ရှည်ခံ အပင်မျိုး ဖြစ်သော်လည်း နွေအခါတွင် အရွက်များ ကြွေသည်။ မိုးကျလာလျှင် အရွက်များဖြင့် ပြန်၍ ဝေစီလာပြန်သည်။ အရွက်များသည် ညောင်ရွက်နှင့် ဆင်ဆင်တူသည်။ သို့သော် ပို၍ ပါးလှပ်ပြီးလျှင် အကြောများ ရှက်သန်းကာ လှိုင်းကွက်ထလျက် ဖောင်းကြွနေသည်။ အသီးမှာ အခွံမာ၍ အတောင်ကလေးများလိုလို ပါရှိသည်။

တင့်တင့်

၂၅ ပြား

ရန်ကုန်မြို့၊ ၅၂၉-၅၃၁ ကုန်သည်လမ်း စာပေဗိမာန်အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့၊ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဦးထင်ကြီးက ကင်းလွတ်ခွင့် အမှတ် ၀၁၂၀၈ အရ တာဝန်ခံ ထုတ်ဝေ၍၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ၃၆၁ ပြည်လမ်း၊ စာပေဗိမာန် ပုံနှိပ်တိုက် (မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၀၀၃၂)တွင် ဦးကျော်အုံးက ရိုက်နှိပ်သည်။

Read more Shwe Thway Journals at

➜ Click below link ➜

https://www.facebook.com/shwethwayjournal/